

РЕШЕНИЕ

№ 36633

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3930** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба, подадена от Д. И. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Решение № 2153-21-9 от 15.01.2025 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-217 от 23.02.2023 г., допълнена с жалба с вх. № 1012-21-217#1 от 27.02.2023 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/10 от 07.02.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО). Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Сочи, че пред горестоящия орган е оспорен приетият от длъжностното лице трудов стаж и доход и е поискано изменение на отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) тъй като има трудов стаж, който не е зачетен за периода 1995 г. до 06.2021 г.

Сочи, че в решението от 15.01.2025 г. не става ясно дали осигурителният доход в другите осигурители в периода от 01.01.2023 до 06.2006 г. е зачетен при изчисляване на сумарният осигурителен доход и съответно индивидуалният коефициент по чл. 70а, ал. 1 и чл. 6, ал. 2 КСО, като ако осигурителният доход не е зачетен следва да се прибави към сумарният осигурителен доход при изчисляване на пенсията.

Сочи, че неправомерно не са уважени последващи молби за допълване на трудовият стаж към „Кооперация информационно общество“ ЕООД от 02.01.2019 г. до 15.03.2021 г., поради заличаване на трудовият стаж в същото дружество за периода 01.2017 г. до 06.2017 г. със

задължителни предписания № 3Д-1-21-00854065/14.12.2020 г. Според жалбоподателя трудовият стаж за периода не се заличава с цитираните задължителни предписания, а установените трудови и осигурителни отношения не са прекратени, като липсва акт за заличаване по реда на КСО и Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г.

На следващо място твърди, че за периода от 01.06.1995 г. до 01.01.2001 г. осигурителната му книжка като самоосигуряващо се лице в „Диела“ ЕООД е заверена в НОИ, осигурителните вноски са платени и липсва основание за незачитане на стажа за периода 23.11.1995 г. до 31.12.1996 г. или 1 г. 2 м.

Прави искане оспореното решение да бъде отменено, като му бъдат зачетени трудов стаж и доход в „Кооперация информационно общество“ ЕООД от 02.01.2019 г. до 15.03.2021 г. и като самоосигуряващо се лице в „Диела“ ЕООД от 23.11.1995 г. до 31.12.1996 г. Претендира направените в съдебното производство разноски. Жалбоподателят се представлява от адв. А. Г.. Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, изразява становище за неоснователност на жалбата, съответно на мотивите на оспореното решение. Счита, че от страна на жалбоподателя не са представени нови доказателства представляващи основание за изменение на пенсията.

Прави искане съдът да отхвърли подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. М..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.12.2018 г. Д. И. И. е подал Заявление № 2113-21-11685 за лична пенсия за ОСВ.

На 26.02.2019 г. с Разпореждане № [ЕГН]/16 е отказано отпускане на лична пенсия за ОСВ, поради неизпълнени условия на чл. 69б, ал. 1 КСО и чл. 68, ал. 1 и 2 КСО.

На 23.05.2019 г. с Решение № 2153-21-155 от на директора на ТП на НОИ С.-град, жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/16 от 26.02.2019 г. на Д. И. е оставена без уважение като неоснователна. Решението не е ожалвано и е влязло в сила на 16.07.2019 г.

На 11.06.2021 г. със Заявление № 2113-21-3901 Д. И. И. е направил ново искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69б КСО.

На 30.08.2021 г. с Разпореждане № [ЕГН] на длъжностното лице по ПО пенсия за осигурителен стаж и възраст е отпусната от 11.06.2021 г. Въз основа на представените от заявителя документи и данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО в Регистъра на осигурените лица (Р.) е зачетен осигурителен стаж в размер на 12 години 08 месеца и 23 дни от първа категория труд и 15 години, 8 месеца и 21 дни от трета категория труд, и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл. 104 КСО – 36 години, 11 месеца и 9 дни.

На 16.11.2021 г. с жалба с вх. № 1023-40-182#9 и 1012-21-1742 Д. И. е обжалвал Разпореждане № [ЕГН]/30.08.2021 г. пред горестоящия административен орган.

На 03.12.2021 г. с Решение № 2153-21-293, директора на ТП на НОИ С.-град оставя без разглеждане жалбата му в частта, касаеща стаж като курсант и стаж в Сдружение „Българска фондация по кендо“, като недопустима, а в останалата ѝ част я оставя без уважение, като неоснователна. След обжалване на Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е постановено Решение № 6175/20.10.2023 г. на АССГ по адм. дело № 289/2022 г., с което жалбата на Д. И. И. е отхвърлена. Съдебното решение на АССГ е отменено с Решение № 9317/3.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 450/2024 г. като е отменено и Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и преписката е върната за ново произнасяне. На 20.09.2024 г. с Решение № 2153-21-235 на директора на ТП на НОИ С.-град, е

оставена без уважение жалбата на И. срещу Разпореждане №[ЕГН] от 30.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Това решение е обжалвано пред съда, като с Решение № 26581 от 6.08.2025 г. на АССГ по адм. д. № 10138/2024 г. жалбата на И. е отхвърлена. Така постановеното решение е обжалвано и не е влязло в сила.

На 20.12.2021 г. Д. И. е подал Заявление вх. № 1023-21-1962#1 за изменение на личната му пенсия за ОСВ.

На 03.06.2022 г. с Разпореждане № [ЕГН]/4 личната пенсия на лицето е изменена по реда на чл. 99 КСО от 20.12.2021 г. като е зачетен осигурителен стаж във фирма „Велолукс“ ООД за периода 01.01.2003 г. до 30.06.2006 г. по заверена на 19.08.2021 г. (след датата на подаване на заявлението за отпускане на пенсия) осигурителна книжка, като осигурителния стаж на лицето е определен в размер на 12 години 08 месеца и 23 дни от първа категория труд и 17 години 03 месеца и 12 дни от трета категория труд, като след превръщане по чл. 104 КСО е определен общ стаж от трета категория – 38 години 06 месеца и 00 дни.

С последващи заявления Д. И. е отправял искания за промяна на зачетения му осигурителен стаж с твърдения, че същият е определен в по-нисък размер, за зачитане допълнително на осигурителен стаж от „Кооперация Информационно общество“ ЕООД за периода 02.01.2029 г. – 15.03.2021 г. и изменение и преизчисление на пенсията.

На 23.11.2022 г. с уведомително писмо изх. № 1023-21-2149#1 на длъжностното лице по ПО Д. И. е уведомен, че след извършени проверки не е установено неправилно зачитане на осигурителния му стаж.

На 20.12.2022 г. с жалба вх. № 1012-21-4129 Д. И. е възразил срещу размера на зачетения му стаж от трета категория с твърдения, че с прибавянето на стаж от 3 години и 6 месеца при „Велолукс“ ООД, общият размер на стажа от трета категория труд е 40 години 05 месеца и 09 дни. Според жалбоподателят се касае за допусната очевидна фактическа грешка (ОФГ).

На 07.02.2023 г. с Разпореждане № [ЕГН]/10 на длъжностното лице по ПО е постановен отказ да се измени личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на Д. на основание чл. 99, ал. 1, т. 1 КСО поради непредставяне на нови доказателства за осигурителен стаж.

На 23.02.2023 г. с жалба 1012-21-217, допълнена с жалба вх. № 1012-21-217#1 от 27.02.2023 г. Д. И. е оспорил Разпореждане № [ЕГН]/10/07.02.2023 г. на длъжностното лице по ПО.

На 07.04.2023 г. с Определение № 2153-21-84 на директора на ТП на НОИ – С.-град, производството е спряно, на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 АПК, до влизане в сила на решение по адм. дело № 289/2022 г. на АССГ.

На 15.01.2025 г. с Решение № 2153-21-9 на директора на ТП на НОИ - С.-град, на основание чл. 55 АПК и чл. 117, ал. 3 КСО е възобновено производството по жалба 1012-21-217 от 23.02.2023 г., допълнена с жалба вх. № 1012-21-217#1 от 27.02.2023 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/10/07.02.2023 г. на длъжностното лице по ПО, като същите са оставени без уважение като неоснователни.

За да достигне до този извод административният орган е установил, че след представянето на 20.12.2021 г. на заверената осигурителна книжка за периода от 01.01.2003 г. до 01.07.2006 г., през което Д. И. е бил управител на „Велолукс“ ООД, това време е зачетено календарно за осигурителен стаж като същевременно стажът от трета категория труд, който е бил зачетен по данни от Р. при отпускането на пенсията от 1 год., 11 мес. и 09 дни, с прекъсвания, при осигурителите „Цон Ш.“, „Х. Н.“, „Х. Фа 1“, „Т. Х. 99“, „Цон Ш.“, Д. Д. 1“, „П. 99“, „Ан Чи Ър Корпорейтън“, „З. З.“ и „И.“ не е зачетен на основание чл. 38, ал. 11 НПОС поради дублиране с този във „Велолукс“ ООД. С оглед посочената разпорежба, зачетеният при отпускането на пенсията стаж от трета категория - 15 год., 08 мес. и 21 дни, е намален с 1 год. 11 мес. и 09 дни,

при което е получен стаж 13 год. 09 мес. и 12 дни, към който са прибавени 3 год. и 6 мес. и са получени определените 17 год., 03 мес. и 12 дни стаж от трета категория. Направен е извод, че с Разпореждане № [ЕГН] от 03.06.2022 г. длъжностното лице е изчислило правилно стажа от трета категория поради което няма основание за изменението му. Посочено е, че окончателният размер на стажа от трета категория на жалбоподателя ще бъде определен след приключване на спора относно осигурителния му стаж в Сдружение „Българска федерация по кендо“, Кооперация „Макро Д.“ и Кооперация „Информационно общество“.

За неоснователна е приета претенцията на жалбоподателя, че предвид положения стаж във „Велолукс“ ООД през 2003 - 2006 г., е имал право на пенсия за ОСВ по чл. 69б, ал. 1 КСО от 28.12.2018 г. В тази връзка органът се е позовал на чл. 1, ал. 1, чл. 40, ал. 1 и чл. 41, ал. 1 НПОС и е приел, че в качеството си на управител на „Велолукс“ ООД, Д. И. е подлежал на задължително осигуряване, което се доказва с надлежно заверена от контролен орган в съответното ТП на НОИ осигурителна книжка, която е изискуемият от закона официален удостоверителен документ за доказване на осигурителния стаж и доход в пенсионното производство. С оглед факта, че осигурителната книжка за доказване на стажа във „В.“ ООД е била заверена на 19.08.2021 г., то нито към датата на подаване на първото заявление за отпускане на пенсия за ОСВ на 27.12.2018 г., нито при подаване на второто заявление на 11.06.2021 г., изискуемото доказателство - заверена осигурителна книжка за стажа във „Велолукс“ ООД не е съществувало, а в РОД няма подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО от „Велолукс“ ООД. Според решаващия орган преценката на правото на исканата пенсия се извършва от пенсионния орган винаги към датата на подаване на заявлението, по което се образува пенсионното производство, като новото доказателство - заверената осигурителна книжка за стаж във „Велолукс“ ООД, е представено пред пенсионния орган след приключване на производството по отпускане на пенсията за ОСВ с постановяване на разпореждането от 30.08.2021 г., поради което и пенсията е била изменена по реда на чл. 99, ал. 2 във вр. с чл. 99, ал. 1, т. 1, буква а) КСО от датата на представяне на доказателството - 20.12.2021 г.

Обоснован е извод, че след като след изменението на отпуснатата пенсия, Д. И. не е представил нови доказателства за осигурителен стаж и осигурителен доход преди пенсионирането, обосновано с оспореното Разпореждане № [ЕГН]/10 от 07.02.2023 г. длъжностното лице по ПО е постановило отказ за изменение на пенсията.

С тези мотиви е възобновено производството и са оставени без уважение жалбите срещу Разпореждане № [ЕГН]/10 от 07.02.2023 г. на длъжностното лице по ПО.

Решение № 2153-21-9 от 15.01.2025 г. е връчено на жалбоподателя на 21.03.2025 г., видно от известие за доставяне (л. 138).

Жалбата срещу решението е подадена чрез административния орган до съда на 04.04.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активни процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 КСО, срещу подлежащ на съдебно обжалване акт по чл. 118, ал. 1 КСО.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, макар и не по изложените в нея доводи.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, приложима на основание чл. 118, ал. 2 КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146, т. 1 - 5 АПК.

В тази насока съдът намира следното:

Решение № 2153-21-9 от 15.01.2025 г. е издадено от компетентен орган - директорът на ТП на

НОИ – С.-град, в рамките на неговата компетентност, съгласно чл. 117, ал. 3 КСО и приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (л. 186). Обективизирано е в писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 АПК.

Настоящият състав намира, че същото е неправилно поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила:

Съгласно чл. 54, ал. 1, т. 5 и чл. 55 АПК, административното производство, спряно до приключване на съдебен спор, може да бъде възобновено едва след влизане в сила на съдебния акт, с който е приключил съответният съдебен процес.

В случая безспорно е установено, че с Определение № 2153-21-84/07.04.2023 г. директорът на ТП на НОИ – С.-град е спрял производството по жалба с вх. № 1012-21-217/23.02.2023 г., допълнена с жалба № 1012-21-217#1/27.02.2023 г., до приключване с влязъл в сила съдебен акт по адм. дело № 289/2022 г. на АССГ.

Последното е приключило с Решение № 6175/20.10.2023 г. на АССГ, което е отменено с Решение № 9317/03.07.2024 г., с което ВАС е отменил и Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и е върнал преписката за ново произнасяне. В резултат на това е постановено ново Решение № 2153-21-235/20.09.2024 г. на директора на ТП на НОИ, което от своя страна е обжалвано пред АССГ (адм. д. № 10138/2024 г.) и не е влязло в сила.

На тези факти се е позовал административният орган за да възобнови спряното административно производство, а именно, че основанието за спиране е отпаднало.

Тези изводи са неправилни.

Административните производства пред органите на Националния осигурителен институт по отпускане, изменение, спиране и прекратяване на пенсии се образуват и осъществяват при спазване на реда, предвиден в Кодекса за социално осигуряване и издадените по законова делегация подзаконови нормативни актове – Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж и др. За неуредените въпроси в посочените нормативни актове се прилагат субсидиарно установените общи правила от АПК, който по силата на чл. 2 намира приложение за административните производства пред всички органи на Република България, доколкото със закон не се установява друго.

В случая с постановеното окончателно съдебно решение на ВАС по адм. дело № 450/2024 г., с което е отменено Решение № 2153-21-293/03.12.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и преписката е върната за ново произнасяне, не е разрешен въпросът с първоначалното определяне на продължителността на осигурителния стаж на жалбоподателя, който въпрос самият орган е приел за преюдициален спирайки административното производство. В случая тази преюдициалност все още е налице, доколкото в двете производства се касае до размер на осигурителен стаж и доход по вече възникнали пенсионни права, като връзката на преюдициалност е обусловена от връзката между субективните права и правопораждащите ги факти, като съдържание на конкретните правоотношения.

Макар формално решението по адм. дело № 289/2022 г. да е приключило с влязъл в сила съдебен акт, с него спорът не е разрешен по същество, а преписката е върната на административния орган за ново разглеждане, което изключва възможността да се приеме, че производството е окончателно приключило.

При тези данни, предпоставката на чл. 55, ал. 1 АПК за възобновяване на спряното производство не е била налице, поради което възобновяването и произнасянето по жалбата се незаконосъобразно.

В тази връзка следва да се обърне внимание, че по аргумент от чл. 99, ал. 1 КСО, измененията на разпореждането по чл. 98 КСО с допустими само след влизане в сила на първоначалното

разпореждане, с което е определено или отказано правото на пенсия. В конкретния случай, както беше посочено по-горе, разпореждането от 30.08.2021 г. за отпускане на пенсия е било предмет на обжалване и не е влязло в сила. Следователно, не е допустимо да се извършват изменения или да се преценява наличието на предпоставките по чл. 99 КСО, докато спорът относно това разпореждане е висящ.

На следващо място следва да се посочи, че административният орган не е определил ясно предмета на повдигнатия правен спор. В мотивите на решението се съдържат позовавания на „запитвания“ и „възражения“ на жалбоподателя, без да е посочено тяхното конкретно съдържание, по които органът се е произнесъл с „уведомително писмо“, жалбата срещу което (от 20.12.2022 г.) е квалифицирана като заявление за изменение по чл. 99 КСО, по което е постановено процесното разпореждане на длъжностното лице по ПО. От анализа на доказателствата по преписката не става ясно в какво точно се състои искането на заявителя, съответно не може да бъде определен предметния обхват на същото. Решаващият орган е обсъдил единствено изменението относно осигурителния стаж във „Велолукс“ ООД, допуснато с разпореждане от 03.06.2022 г., макар жалбоподателят да не е подал жалба срещу същото (или поне по делото не се съдържат такива данни), а срещу последващия отказ за изменение с Разпореждане № [ЕГН]/10 от 07.02.2023 г.

В този смисъл органът неправомерно е стеснил предмета на спора, като е разгледал единствено обстоятелства относно стажа във „В.“ и не е анализирал възраженията на жалбоподателя за други периоди на осигуряване – включително в „Кооперация Информационно общество“ и като самоосигуряващо се лице в „Диела“ ЕООД.

С оглед изложеното, съдът намира, че Решение № 2153-21-9/15.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град е издадено при липса на процесуални предпоставки за възобновяване, при неправилно приложение на чл. 98 и чл. 99 КСО, и в противоречие с изискванията на чл. 35, чл. 55 АПК и чл. 99, ал. 1 КСО, поради което следва да бъде отменено, като преписката бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне, след влизане в сила на разпореждането от 30.08.2021 г. или разрешаване с влязъл в сила административен акт на въпроса за първоначалното определяне на продължителността на осигурителния стаж на жалбоподателя.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК ответникът следва да заплати направените от жалбоподателя и своевременно претендирани разноски в размер на 1200,00 лева за адвокатско възнаграждение, доказани с представения договор за правна защита и съдействие от 16.05.2025 г. (л. 195), съгласно който договореното възнаграждение е платено в брой. Направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност е немотивирано, тъй като дори не се твърди липса на фактическа и правна сложност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 2153-21-9 от 15.01.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ИЗПРАЩА преписката на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град за ново произнасяне при спазване задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Д. И. И., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк][жилищен адрес] разноски по делото в размер на 1 200,00 (хиляда и двеста) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните. Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИ

Я: